

לקוטים וספורים נפלאים

פרשת תולדות

"ויתרוצצו הבנים בקרבה" (כה, כב)

עוד בילדותו, התבלט המהר"ל מפראג בחכמתו היתרה, יחד עם אהבת ישראל שבו.

בהיותו כבן חמש, ישב עם חבריו אצל המלמד, וכשהגיעו בפרשת תולדות אל הפסוק "ויתרוצצו הבנים בקרבה",

הסביר להם רבם את דברי רש"י שכאשר עברה רבקה על פתחי תורה, היה יעקב רץ ומפרכס לצאת, וכשעברה על פתחי עבודה זרה ביקש עשו לצאת.

פנה הילד אל המלמד ושאל: "את יעקב אפשר להבין למה לא יצא אל בית המדרש, משום שעשו מנע זאת ממנו. אולם על עשו אני תמה, מי היה מעכבו לצאת לעבודה זרה?"

נהנה המלמד מהשאלה המקורית, ובהכירו את הילד החריף, אמר לו: "אולי יש לך גם תשובה לשאלתך הטובה?" והילד השיב לאחר שהרהר מעט בדבר: "חושבני, שעשו לא רצה

לצאת בלי יעקב, שכן ידע שלא תהיה לו כל מטרה בחייו, שהרי את מי יצער ואת מי ירדוף? על מי יעליל עלילות שפלות ועל מי יגזור גזרות קשות, אם יעקב לא יהיה יחד עמו? הוא היה באמת מתרוצץ ומפרכס לצאת, אבל לא בגפו, אלא רק עם יעקב אחיו..."

"שני גיים בבטנך" (כה, כג)

צדיק אחד שהה בדרך עם סיעה מחסידיו, בדרכם נכנסו לאחד הפונדקים על אם הדרך כדי לנוח ולאגור כוח. לאחר שראו שמדובר ביהודי ירא ושלם נענו להפצרתו של בעל הפונדק לכבד אותם בקדרת תבשיל מהבילה. הפונדקאי העמיד את הכירה על האש ונתן לתבשיל להיעשות כל צרכו.

אחד מן החסידים היה רעב ביותר, ולאחר ששיער שהתבשיל כבר עבר רוב בישול, התהלך אנה ואנה כאילו

באקראי, וכאשר עבר ליד הקדרה, שלח ממנה תפוח אדמה אחד ואכלו בחשאי תוך כדי הילוך. לאחר מכן ניגש אליו הצדיק שידע את כל אשר נעשה ואילפו בינה: "על הפסוק 'שני גיים בבטנך' דרשו חז"ל: 'אלו אנטונינוס ורבי שלא פסקו מעל שולחנם לא צנון ולא חזרת'."

ולכאורה, מה למדים אנו ממילים אלו על רוב תפארתם?

אלא בא הכתוב לומר שאפילו דבר מועט כצנון וחזרת "לא פסקו מעל שולחנם" למרות שיש מן הבריות שאוכלים זאת בעמידה ובדרך הילוך, הם אכלו זאת רק ליד השולחן ובדרך ארץ... (במחשבה תחילה)

"יותר מאשר העגל רוצה לינק, הפרה רוצה להניק"

(פסחים קי"ב ע"ב)

אבינו שבשמים צריך אותנו יותר משאנו צריכים אותו.

כשם שהילדים זקוקים לאבא עבור עזרה גשמית וכדומה, אף האבא צריך את הילדים עבור צרך נפשי פנימי, צרך שמיושהו יקרא לו אבא וינדקק לו!

א.ה. 'תני אבימי ברה דרבי אבהו יש מאכיל לאביו פסיוני וטורדו מן העולם ויש מטחינו ברחים ומביאו לחיי העולם הבא' (קדושין לא).

לפעמים מצות כבוד האב והאם היא דוקא להטריח אותם, שהאבא ירגיש שמיושהו זקוק לו, שמיושהו צריך אותו.

הנמנע מלהטריח את אביו בכל דבר, כיון שקח שאין זה לפי כבוד האב, לפעמים חוטא למטרה, במקרים מסוימים, עדיף להטחינו ברחים, חובה מדין מצות כבוד אב, לעשות מעשה שהאבא ירגיש שמיושהו זקוק לו וצריך אותו!

(החבורה - ספינקא)

"ויצא הראשון ארמוני" (כה, כה)

הקשה המגיד מדובנא (בפירושו על מגילת רות) כיון שעשו מוכרח להיות שופך דמים מדוע יענש על כך?

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

"ויבז עשו את הבכורה" (כה, לד)

באחת מנסיעותיו של ה"שפת אמת" מגור, הגיעה הפמליה לתחנת הרכבת והמתינו לרכבת שתגיע. אחד החסידים ניגש אל ה"שפת אמת" וביקש "ותשמיעם את הוד קולך ודברות קדשך", רצונו לשמוע 'תורה' מהרבי. ה"שפת אמת" נענה שהוא יאמר 'תורה של הרכבת'... וכה הסביר: הרכבת מורכבת מקרונות עשויים ברזל השוקלים עשרות טונות, וזה עוד טרם מחשבים את משקל האנשים והסחורות. היאך גורמים לרכבת לנסוע? ישנו תא מיוחד שנקרא "תא הַדְּוֹדִים" (או: חדר המכונות), בתא זה ישנם דודי-מים ענקיים שאטומים לחלוטין מכל צדדיהם. תחת הדוד מבעירים אש עד אשר המים מגיעים לרתיחה.

מאחר שאין לאדים פתח ליציאה, הרי שנוצר לחץ עצום בתוך הדוד הענק, או אז משחררים חרך צר וקטן ודרכו פורץ קיטור בלחץ אדיר, הלחץ הזה גורם לגלגל שיניים מסוים להסתובב במהירות, הגלגל הזה מחובר לגלגל נוסף ומניע אף אותו, וכך מערכת שלמה של גלגלים מסתובבים במהירות אדירה ובסופו של דבר הם המניעים את הרכבת למרחקים גדולים. והנמשל: כאשר האדם אוגר עוד תורה ועוד יראת שמים ולא מוותר אף על פירור מתוכם, הרי שבתוכו מצטבר 'לחץ' גדול. כאשר הלחץ הזה יוצא החוצה מתוכו, הוא יכול להשפיע למרחקים כבירים...

בספר "דברי ישראל" (מודז'יץ) מבאר בדרך רמז את חטאו של עשו, שהוא יצא מנקודת הנחה שאינו מסוגל לעבוד את ה' כמו יעקב הצדיק. שכן הוא איש שדה, הוא לעולם לא יגיע להיות "איש תם יושב אוהלים". לפיכך הוא אפילו לא ניסה להתחיל לעבוד את ה'. "ויבז עשו את הבכורה", זלזל בהתחלת העבודה, בבכורה. חטא זה מדגישה התורה וזוקפת לחובתו של עשו: מפני מה לא ניסית לכלל הפחות.

אלא עשו נולד הראשון והבכור, ומוכן לעבודת המקדש, לכן נולד במזל מאדים המורה על דם, והוא דם הקרבנות, וזה כוונת הפסוק "ויצא הראשון" כיון שהוא ראשון נולד "אדמוני", אולם אחר שמאס בעבודה ומכרה ליעקב אחיו לא נשאר לפניו עוד למלאת ידיו על פי מזלו אלא להיות רוצח ולכן יענש על כך. דהיינו שעשו היה לו את הכח, ויכל היה לנצלו לטוב, אלא שבחר לנצלו לרעה. וכאשר משפיעים משמים כוח לידיו של האדם יכול הוא לנצלו לדברים רעים גם כן.

מסופר על חסיד שבא לקבל ברכה מרבו, היות וקנה כרטיס הגרלה על סכום גדול מאוד, ברצונו שכרטיסו יזכה, והרבי בירכו כי יצליח.

יצא האיש בשמחה גדולה אולם לבסוף לא זכה בגורל. חזר החסיד בנפילת אפיים, עצוב ושביר על אי הצלחתו. שאלו הרבי מה עשה לאחר שבירכו? והשיב שנכנס עם משפחתו למסעדה מתוך שמחה, ונשאו חן בעיני בעל המסעדה וקיבלו הנחה גדולה בעבור הסעודה כמעט בחינם.

ספק הרבי את ידו ואמר חבל שאתה בעצמך הפסדת את האוצר, כי הברכה כולה היתה מוכנה לפניך, וניצלת אותה לדברים פעוטים. כעין זה מסופר בספר "טובך יביעו" ח"ב, בא אחד לפני ר' מרדכי בנט זצ"ל שיברכו שמספרו יעלה בגורל ויזכה בסכום עתק. בירכו ר' מרדכי שאכן כן יהיה וכשהגיע לביתו שמח וטוב לב, אמר לבני משפחתו שיעשו בביתם נסיון

ליווכח אם ברכתו של הרב יעלה בגורלם, ועשו כעין גורל עם מספרים שונים והכניסו גם המספר התואם למספר שעומד לזכות, ואכן יצא המספר המבורך בגורל ושמחתם גדלה עד מאד, אולם כשהגיע זמן ההגרלה האמיתית הפכה שמחתם לתוגה, כי לא עלה המספר בגורל, הלך אותו האיש לרבי מרדכי וסיפר לו כל אשר קרהו, ויאמר לו רבי מרדכי שהברכה התקיימה בגורל שעשו בביתם. (אוצרות התורה)

בְּאַחַת מֵעִירוֹת הַנֶּפֶשׁ בְּאִירוּפָּה שֶׁל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְמָה, שָׁכַן מְלוֹן יְדוּעַ אֱלֹוֵי הָיוּ נוֹהָרִים מְדֵי קִיץ אֲנָשִׁים רַבִּים לְפֹשׁ וְלֶאָגֵר כּוֹחוֹת, וּבִינֵיהֶם הָיוּ גַם חֲסִידִים וְאֲנָשִׁי מַעֲשָׂה - וְאָפְלוּ גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל. הַמְּלוֹן הָיָה בְּנוֹי כְּמוֹ צוֹרֵת הָאוֹת ח', כְּשֶׁבְּמֶרְכָּז הָיְתָה רְחֵבָה רִיקָה. מְדֵי יוֹם אַחֵר הִצְהָרִים נֶעְרַךְ בְּרְחֵבָה מוֹפָע שֶׁל אֲמָנִים שׁוֹנִים, מְשׁוֹרְרִים אוּ מְלֵהֻטִּים. הַנוֹפְשִׁים הָיוּ נִהְנִים לְפִתְחֵי אֵת הַחֲלוֹנוֹת וְלִהְנוֹת מְמוֹפָע יוֹמֵי מְרַעְנָן - הַיִּשָּׁר אֶל תּוֹךְ חֲדָרָם. בְּכָל שָׁנָה, כְּאֲשֶׁר נִכְנַס חֲדָשׁ אָב שָׁבוּ מִמַּעֲשִׂים בְּשִׁמְחָה, הָיוּ הַיְהוּדִים מְגִיפִים אֵת הַחֲלוֹנוֹת כְּדֵי שְׁצֻלִילֵי הַמּוּזִיקָה לֹא יִכְנָסוּ לְאָזְנָם וְיִשְׁכִּיחוּ מֵהֶם אֵת צַעַר הַחֲרָבָן... בְּאוֹתָהּ שָׁנָה, לְהַפְתָּעַת הַנוֹפְשִׁים, הָיָה חֲלוֹן אֶחָד שֶׁלֹּא הוּגַף, זֶה הָיָה הַחֲלוֹן בְּחֲדָרוֹ שֶׁל מֶרֶן הָ'אֶהֱבַת יִשְׂרָאֵל' מוֹיִז'נִיץ... לְאַחַר תְּפִלַּת עֲרֵבִית נִגְשָׁה מִשְׁלַחַת מְאֻלְתָּרַת אֶל הָרַבִּי, וְשָׁטְחוּ אֵת תְּמִיחֵתָם בְּפָנָיו: הֲאֵם הָרַבִּי אֵינּוּ חוֹשֵׁשׁ לְשִׁמְעַת אֵת צְלִילֵי הַזְּמֵר בְּזִמְמֵי אֱלֹהִים? אָמַר הָ'אֶהֱבַת יִשְׂרָאֵל': נַעַר הֵייתִי וְגַם זָקַנְתִּי וְהֵאֲמִינוּ לִי - מַעוֹלָם לֹא הִצְלִיחָה הַלְוִיָּה לְהַעֲצִיב אֵת לְבִי, וּמַעוֹלָם לֹא הִצְלִיחָה מוּזִיקָה לְשִׁמְחַת אֵת לְבִי!...

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

הם התיישבו על הכסאות והתחילו לקשקש ולפטפט בדברי בטלה. והנה נכנס ראש הישיבה הגאון רבי נחום פרצוביץ זצ"ל. אותם נערים שמו לב לכניסתו ומיד החלו להראות עצמם לומדים ואמרו בקול רם, כאילו הם לומדים: "תנו רבנן... ניגש אליהם רבי נחום ואמר להם: "לי יותר טוב שתקשקשו באמת ממה שתלמדו בשקר... שהרי לומדים בישיבה מסכת נדרים ובכל מסכת נדרים לא מוזכר אפילו פעם אחת תנו רבנן"... אותם נערים קיבלו מוסר השכל נוקב מדבריו של רבי נחום שממשיך ללוותם עד עצם היום הזה.

[אגב: כשסיפרו מעשה זה להגאון רבי חיים קנייבסקי, הגיב תוך כדי דיבור שאכן "תנו רבנן" לא כתוב אבל "דתנו רבנן" כן כתוב...]

"אנכי עשו בכורך"
(כו, יט)

"אנכי עשו בכורך - אנכי, המביא לך, ועשו הוא בכורך" (רש"י). למדנו מדברי רש"י שגם כאשר שהה יעקב אצל יצחק, לאחר שלבש את עורות גדיי העיזים והתחזה לעשו, מכל מקום עשה תחבולות ושינה בדבריו כדי שלא יצטרך לשקר ממש. אלא שהאר"י הקדוש מקשה: מה הועילו חכמים בתקנתם, לאחר שהכתוב ממשיך ואומר: "עשיתי כאשר

דיברת אלי", ויצחק לא ציווה את יעקב להביא מאומה. מבאר האר"י הקדוש שהתורה דקדקה בלשונה: "אשר דיברת אלי" לא נאמר, אלא בכ' הדמיון - "כאשר דיברת אלי", וביאורו: שיעקב התכוון לומר: אם היית מצווה לי לעשות כך, הייתי מקיים את הציווי במלואו, ואף כאשר לא ציוויתני, מכל מקום אני עשיתי "כ-אשר", כאילו אשר ציוויתני.

הרי שיעקב דקדק בכל מיני דקדוק גם כאשר היה אנוס על פי הציווי של רבקה, שלא להוציא דבר שקר מפיו, אלא שיצחק סבר וקיבל דברים כפשוטם ולכן בירכו. (במחשבה תחילה)

עשו סירב לעבוד את עבודת ה' בטענה שהוא ממילא לא יצליח להגיע רחוק, אין לו סיכוי להגיע להישג כלשהו ולכן מוטב יהיה להתבטל לחלוטין. בספר "דעת תבונות" (אות קכה והלאה) עומד רבינו הרמח"ל על ההבדלים במעשי האדם ופעולותיהם, ובין דבריו הוא מדגיש שלכל פעולה יש השפעה והשלכה. בלשון קדשו: "נמצא, שכל תנועה קטנה שבאדם מנועעת דברים רבים וגדולים - כלל כל הנבראים העליונים והתחתונים, הגשמיים והרוחניים, וכל הכוחות הנבדלים, והשפעותיו יתברך בהם".

מגלגלי הרכבת נוכל לראות שאפילו אדים של מים רותחים, יכולים להניע גלגל שיניים כאשר משתמשים בהם בצורה מסוימת. הן אמת שלגלגל הקטן אין משמעות בפני עצמו, אולם הוא מחובר לגלגל אחר ומניע אף אותו. בסופו של דבר, הפעולה הקטנה והראשונית היא שגוררת אחריה את היתר. "גופא בתר רישא גריר".

ונראה להסמין בדרך רמוז את ציווי התורה "כי את הבכור... יכיר לתת לו פי שניים... לו משפט הבכורה". חשיבותו של הבכור היא לא בגלל שהוא היה ראשון, שכן לא הוא בחר להיות בכור, לא בידו היה הדבר, אלא שהוא זה שמכוחו נעשה ההמשך, הוא זה שפעל את הפעולה הראשונה, לכן בחשבון הכולל פעולה זו חיונית לכל ההמשך. כנגד עשו שביזה את הבכורה, את הפעולה הראשונית שלדעתו לא מהותית. מצאנו את ההיפך הגמור: יעקב אוהז אפילו בעקב, לא מוותר גם על דברים שנראים חסרי משמעות. (במחשבה תחילה)

"והייתי בעיניו כמתעתע" (כו, יב)
סיפר הגאון רבי אברהם גנחובסקי זצ"ל: מעשה בשני נערים שנכנסו לישיבת מיר, והיו בתחילת דרכם.

האם אכן אין מקום לרגשות בעבודת השם?
בְּוֹדָאֵי שְׂיֵשׁ מְקוֹם לְרִגְשׁוֹת, הַשְּׂאֵלָה הַיָּא - מְאִיפָה נוֹבְעִים הִרְגְּשׁוֹת?
אָדָם שְׂאִינוּ מְחַבֵּר לְעַצְמוֹ, מְשַׁפֵּעַ בְּקִלּוֹת מְכַל אַרְוֵעַ אוּ מְלָה שְׁנוֹרְקַת לְעֵבְרוֹ, כֵּל דְּבַר קֶטֶן מְסַעֵיר אוֹתוֹ...
אָדָם שְׂאִינוּ מְחַבֵּר לְעַצְמוֹ, אִינוּ יְכוּל לְשַׁמֵּחַ סֶתֶם כֶּךָ, הוּא חֵיב עֲזָרָה חִיצוֹנִית בְּדַמּוֹת כּוֹסִית 'מִשְׁקָה' אוּ נִגּוֹן שְׂמֵחַ...
אָבֵל אָדָם הַמְּחַבֵּר לְעַצְמוֹ - הִרְגְּשׁוֹת שְׁלוֹ מְגִיעִים מִמְּקוֹם אֲמִתִּי בְּנֶפֶשׁ, רִגְשׁ מִמְּקוֹם מְחַבֵּר! וְזֶהוּ רִגְשׁ כְּשֶׁר וְנִכּוֹן.
כִּי צִד נִתֵּן לְדַעַת אִם הַתְּפִלָּה שְׁהָאָדָם נוֹשֵׂא, נוֹבְעַת מִתּוֹךְ רְצוֹן אֲמִתִּי לְהִתְחַבֵּר לְבוֹרָא אוּ שְׂמָא חִלְיָה הָאָדָם מִבְּקֶשׁ בְּעַצֵּם 'רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תְּעֻזָּב אוֹתִי, אִין לִי כּוּחַ לְהִתְעַסְקוֹת שְׁלֵךְ אֲתִי, אִין לִי כּוּחַ לְהִרְגִישׁ תְּלוּי בְּךָ... וְהַתְּפִלָּה הַיָּא מִתּוֹךְ רְצוֹן לְהִתְפַּטֵּר מִהַקְּשֶׁר הַזֶּה?
מְסַתְּבָלִים עָלָיו לְאַחַר הַיְשׁוּעָה... הָאֵם הוּא עֵדִין מְחַבֵּר לְבוֹרָא? הָאֵם הוּא נִצֵּל אֶת רִגְעֵי הַקְּשִׁי לְהִתְחַבְּרוֹת אֲמִתִּית לְבוֹרָא - שְׁתַּמְשֵׁךְ גַּם לְאַחַר הַיְשׁוּעָה, אוּ שְׂמָא הוּא חוֹזֵר לְגַאֲוֹתוֹ?
'מִן הַמְּצַר קְרָאֲתִי י-ה', רְצוֹנִי הָיָה לְהִתְחַבֵּר לְבוֹרָא, אִיךְ אֲנִי יוֹדֵעַ? כִּי 'עֲנִנִי בְּמִרְחָב י-ה', גַּם כְּשֶׁהִשְׁעִירִים וְהַמְּרַחְבִּים נִפְתְּחוּ בְּפָנַי - נִשְׁאַרְתִּי מְחַבֵּר לְבוֹרָא...
(נְקֻדוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

בבואם למעזריטש נכנסו לקבל ברכה מהמגיד. כשראה המגיד את האורח אורו פניו והוא קידם אותו בברכה "שלום עליכם רבי מנחם מענדל מפרימישלאן". שמו של אדוני הוא ברוך הזדרז לתקנו המשרת. חיוך קל עלה על פני המגיד והוא השיב: כולם מכנים אותי המגיד הגדול, וכי עלה בדעתך שהמגיד הגדול לא ירגיש כי רבי מנחם מענדל מפרימישלאן מתכנן לבוא לבקר? וסיים: אמרת שברוך שמו, נו אם כן אברך אותו ש"גם ברוך יהיה"

"יקרבו ימי אבל אבי" (כז, מא)

יום אחד פרצה בבית המדרש של בריסק מחלוקת בין שני אבלים "אומרי קדיש" שכל אחד מהם רצה לעבור לפני התיבה כרגיל... והגיעו הדברים עד כדי מכות וזוב דם. בינתיים הגיע לבית המדרש 'רבי יושע בער', ובראותו את הנעשה ובשמעו בשל מה פרצה המריבה נזף בשניהם, הנה עכשיו פנה רבי יושע בער אל הקהל, ואמר: כעת מחוור לי פשוטו של הפסוק, "יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי".

לכאורה הרי מוקשה הדבר, מפני מה היה עשו צריך לדחות את הדבר ימים רבים כל כך? וכי לא יכול ברנש כעשו לסדר את חשבונו עם יעקב בו במקום?

אלא כידוע עשו בשאלותיו ששאל את אביו "היאך מעשרין את התבן" העמיד עשו כל הזמן פנים של ירא שמים כביכול, ולפיכך בחר בימים של "ימי אבל אבי" שהם הימים הטובים ביותר לפתוח בהם מחלוקת, למשל, על התפילה לפני התיבה, להתפלל לפני העמוד ולומר קדיש.

יעקב ירצה לעבור לפני התיבה, ועשו ירצה לעבור לפני התיבה, ויהיה מקום לתגרה לצעקות להרמת ידים ויווצרו שני צדדים, במבוכה הזאת יהרג יעקב והיה עוד כאלה שיצדיקו את עשו שרצה לזכות את אביו בעולם הבא ורדף אחרי מצוה... זאת ההזדמנות הנוחה ביותר כדי להתחשבן ולהתנפל על אח...

"אודה ה' מאד כפי זכותך רבים אהללנו"

בשכח והודאה לאדון הכל, על חסדיו המרוכים
מעודי ועד היום, ומתוך תפילה לעתיד,
יימלא פי שיר ושכחה לנורא תהילה,
לרגל נישואי בני בכורי החתן המוסלג בתו"ש
כמר יעקב אריה ני"ז למזל טוב ובשעטו"מ.
יה"ד שיעלה הזיווג יפה וזכה לכנות בית נאמן
לה' ולתורתו, בנין עדי עד ודורות ישרים ומבורכים,
ונזכה בקרוב ממש לכנין ציון וחורבות ירושלים
בשוב ה' ברחמים במהרה דידן.
בברכת התורה - ברוך רובין

"הקול קול יעקב והידים ידי עשו" (כז, כב-כג)
בספה"ק "אוהב ישראל" מביא בשם הרה"ק רבי נחמן קאסאבער: כיון שיצחק הבחין בשני הוכחות סותרות, קול של יעקב וידיים של עשו, מדוע ועל סמך מה הכריע שהוא עשו וברכו, אולי ההכרה של הקול הוא האמת ולא מגיע לו את הברכות?

ותירץ, שעשו חשש לאפשרות שיעקב ירמה את יצחק ויגנוב לו את הברכות ובודאי שיעקב בפקחותו ישנה את קולו לקולו של עשו כדי להטעותו לכן אמר עשו ליצחק אביו כשיבוא הוא עצמו לקחת את הברכות ישנה את קולו לקולו של יעקב וזה יהיה לך האות והסימן שאני עשו בא לפניך, ויעקב בחכמתו הבין שכנראה זה מה שסוכם בין עשו ליצחק אביו, לכן כשהגיע אל אביו לא שינה את קולו להידמות לעשיו, רק דיבר בקולו הטבעי ובדרך ארץ, וכיוון ששמע יצחק את קול יעקב הבין שכנראה זה עשו לפי מה שסוכם ביניהם. (אוהב ישראל) א.ה. יעקב הסכים לשנות מהאמת כי כך ציוותה אימו, הוא לא היה מסוגל, גם אם ירצה, לדבר כמו עשיו!!! זה קו אדום שיעקב לא יכול לעבור, לדבר בצורה זולה.

"ויאהב יצחק את עשיו כי ציד בפיו ורבקה אוהבת את יעקב" (כח, כה)

אהבתו של יצחק לעשיו הייתה אהבה התלויה בדבר, "כי ציד בפיו". ממילא כשמתבטלת סיבת האהבה, בטלה האהבה. אבל אהבת רבקה ליעקב הייתה אהבה שאינה תלויה בדבר, ולכן אינה בטלה לעולם. (של"ה הק')

יצחק אהב את עשיו "כי ציד בפיו" — כדי שתהיה לו בעתיד אפשרות של לימוד סגוריה על עם ישראל, שאף-על-פי שבני ישראל חטאו, צריך ה' לרחם עליהם, בבחינת "כרחם אב על בנים", כפי שהוא אהב את בנו עשיו וריחם עליו אף-על-פי שחטא. (רבי מאיר מפרימישלאן)

"ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו, ועשו אחיו בא מצידו" (כז, ל)

בתורה הקדושה אין דרך אמצע ונתיב של פשרה. שכן אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו. אך עזוב האדם את-מסורת אבותיו, ומיד בא עשו אחיו מצידו, והוא נופל ברשתו. (ה'סבא' מנובהרדוק)

"גם ברוך יהיה" (כז, לג)

מסופר על הרה"ק רבי מנחם מענדל מפרימישלאן זיע"א מתלמידי הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, שנסע לראות כיצד מנהיג המגיד הקדוש ממעזריטש זיע"א את עדת החסידים.

מסיבה כלשהי החליט להסתיר את זהותו וביקש ממשרתו שיקרא לו ברוך.